

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1584/2015
15.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у спору тужиоца Д.С. из Ш., кога заступа Д.Б., адвокат из Ш., против туженог Е.З.-м.ђ. д.о.о. Ш. из Ш., кога заступа И.М., адвокат из Ш., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 692/2015 од 01.06.2015.године, у седници већа одржаној 15.01.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 692/2015 од 01.06.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 119/2014 од 03.03.2015.године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење претходног генералног директора туженог број 807 од 17.03.2011.године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду број 66 од 17.02.2010.године и Анекси уговора о раду од 28.05.2010.године и од 27.07.2010.године, због престанка потребе за његовим радом, те је обавезан тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана од дана пријема пресуде. Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 134.250,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 692/2015 од 01.06.2015.године, преиначио пресуду Основног суда у Шапцу П1 119/2014 од 03.03.2015.године, на тај начин што је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење претходног генералног директора туженог број 807 од 17.03.2011.године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду број 66 од 17.02.2010.године и Анекси уговора о раду од 28.05.2010.године и од 27.07.2010.године, због престанка потребе за његовим радом, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана од дана пријема пресуде,

одбијен као неоснован. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 159.050,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено, преко свог пуномоћника изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 и 555/2014), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужноси. Нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на које се у ревизији указује, с обзиром да другостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, већ садржи јасне разлоге у погледу битних чињеница које нису противуречне са чињеничним стањем.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је Агенција за приватизацију и V.G. а.д. Н.С. дана 04.08.2009.године закључили уговор о купопродаји. Предмет уговора је била продаја дела непокретне и покретне имовине туженог, према коме је купац био у обавези да оснује ново привредно друштво које је 100% у влансиштву купца, да сходно одредби члана 4.4. обезбеди да ново друштво прими у радни однос на неодређено време запослене код продавца на дан потписивања уговора према списку који је саставни део прилога 4. тог Уговора и да сходно одредби члана 6.1.2. са запосленима које прими у радни однос на основу члана 4.4. у периоду од једне године од дана испуњења не може раскинути радни однос из разлога што је за њиховим радом престала потреба услед технолошких, економских или организационих промена. Тужени је 25.08.2009.године основао ново друштво у складу са наведеним уговором. Тужилац и тужени су закључили уговор о раду број 66 од 17.02.2010.године, којим је тужилац засновао радни однос на неодређено време за обављање послова „референт продаје“. Тужиоцу је тужени 28.05.2010.године доставио понуду за измену уговорених услова рада на основу које су странке закључиле Анекс I Уговора о раду дана 28.05.2010.године, којим је уговорено да ће тужилац обављати послове порттира почев од 01.07.2010.године. Тужилац је са туженим закључио Анекс II Уговора о раду 27.07.2010.године, којим су извршене измене уговора о раду, тако што је додата нова тачка у погледу описа послова радног места „портир“. Правилником од 03.02.2011.године, укинута је радно место „главни технолог“ и радно место „портир“. У делу Програма под називом Критеријуми за утврђивање вишка запослених наведено је да су изменама Правилника укинута наведена радна места, па је самим тим за радом запослених на тим радним местима престала потреба, а у табели која је саставни део Програма утврђен је списак запослених на неодређено време за чијим је радом престала потреба и то 20 запослених на пословима порттира и 1 запослени који је радио на пословима главног технолога. У делу Програма под називом „Мере за запошљавање вишка запослених“ наведено је да је организационим променама дошло до укидања радних места, а не и до отварања нових, да не постоји могућност запошљавања на другим одговарајућим пословима код туженог, а ни

код других послодаваца и да нема потребе за преквалификацијом, односно за доквалификацијом запослених. Једини начин решавања вишка запослених је исплата отпремнине. Тужени је дана 18.03.2010.године, закључио уговор о пружању услуге физичко-техничког обезбеђења са И.П. Д.О. Б., као даваоцем услуга којим је уговорено да се давалац услуга обавезује да ће кориснику услуга пружити услуге чувања и заштите његове имовине на и у објектима корисника услуга са пет радника физичко-техничке и противпожарне заштите 24 часа дневно сваки радни дан, викендом и празницима, па је по истеку рока из тог уговора дана 31.05.2010.године закључио исти уговор са С.С.К. С Д.О. Б., С.В.С. са седиштем огранка у Ш. Према члану 2. тог уговора обезбеђење подразумева да извршилац послове обавља контролу уласка и изласка лица и возила из круга фабрике и у круг фабрике, спречавање запослених и трећих лица да уђу или изађу из круга фабрике, контролу и спречавање непозваних лица да уђу или изађу из круга фабрике, евиденција улазака и излазака, да сваки откривени покушај незадовољног уласка, изласка или откривену крађу пријаве надлежним службама. Правилником о организацији и систематизацији послова од 17.02.2010.године било је систематизовано радно место „референт продаје“ са три извршиоца, а изменама и допунама Правилника од 28.05.2010.године, број извршилаца на том радном месту је смањен на једно, а додато је одељењу „портирска служба“ па је систематизовано и радно место „портир“ са 20 извршилаца. Изменама и допунама Правилника од 14.6.2010.гдине повећан је број извршилаца на пословима референта продаје на 2, а смањен број извршилаца на пословима портира на 17, а Правилником о изменама и допунама правилника од 03.02.2011.године, укинута је радно место „главни технолог“ као и радно место „портир“, док је број извршилаца на радном месту референта продаје смањен на 1. Тужиоцу је решењем број 807 од 17.03.2011.године, тужени отказао уговор о раду број 66 од 17.02.2010.године, као и Анекса уговора о раду од 28.05.2010.године и 27.07.2010.године, због престанка потребе за његовим радом на пословима „портир“ и исплаћена му је отпремнина. Генерални директор туженог је 09.02.2011.године због организационих промена, односно укидања радних места „главни технолог“ и „портир“ донео Предлог Програма решавања вишка запослених који је након прибављања мишљења НСЗ и Репрезентативног синдикада донет 02.03.2011.године. У Програму је наведено да привредно друштво има укупно 95 запослених, од тога 96 на неодређено време и 19 на одређено време.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, по оцени Врховног касационог суда другостепени суд је правилно применио материјално право, члан 153, 154, 155, 158. и 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05) када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу Уговора о раду, као и Анекса уговора о раду због престанка потребе за његовим радом, као и да се обавезе тужени да га врати на рад.

Обзиром на наведено постоји оправдан разлог да тужиоцу буде отказан уговор о раду као технолошком вишку у смислу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, па је побијано решење законито, а тужена није била у обавези да тужиоца врати на рад у смислу члана 191. став 1. тог закона.

Наиме, у ситуацији када је тужени извршио измену правилника и укинуо радно место портира, на ком радном месту је један од извршилаца био и тужилац, а у Правилнику о решавању вишка запослених наведено да нема могућности запошљавања тужиоца на другим одговарајућим пословима, нити потребе за преквалификацијом, доквалификацијом, нити да се упусти са непуним радним временом и премести код другог послодавца, следи да се питање равноправног статуса тужиоца није могао решити на једна од оних начина, па ни да обавља послове који нису одговарајући, јер тужилац није испуњавао услове за рад на непопуњеним радним местима.

Стога, по оцени Врховног касационог суда постоји оправдан разлог за престанак радног односа тужиоца као технолошком вишку, уз исплату опремнине, а у смислу члана 179. тачка 9. а у вези члана 158, 160. и 192. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05). Услови за престанак радног односа били су испуњени у смислу наведене одредбе Закона и код чињенице да је по престанку потребе за радом портира запослених код туженог потреба за обављањем тих послова и даље постоји. Из разлога што је тужена послове чувања заштите имовине поверила специјализованој установи за послове обезбеђења, актом о пословању, односно на основу одлуке надлежног органа. Зато су неосновани наводи ревизије да тужиоцу није могао бити отказан Уговор о раду због укидања портирске службе код туженог. Такође, неосновано се указује на злоупотребу права од стране тужене, и да је тужена тужиоца требало да врати на послове, јер је обављао „лица за безбедност и здравље на раду“, јер тужени у моменту почетка рада тужиоца на пословима портира, засновао радни однос на одређено време са другим извршиоцем. Ово стога што тужилац уколико није био задовољан пословима које је требало да обавља (портира) на основу закључених Анекса Уговора о раду имао је могућност да њихову законитост оспорава у поступку пред надлежним судом сходно одредби члана 195. Закона о раду, али он то није учинио.

Врховни касациони суд налази да је одлука о трошковима парничног поступка донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 161. став 1. у вези члана 150. ЗПП, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић, с.р.**